

UTDRAG UR ”DEN KIDNAPPADE SANNINGEN. MYTEN OM DEN GIGANTISKA SEXTRAFFICKINGEN”, Dick Wase 2012

Melissa Farleys ”forskning”

Ständigt och jämt åberopar prostitutionsmotståndarna den s k ”forskning” som utförts av Melissa Farley och hennes i abolitionistiskt syfte 1995 inrättade organisation ”Prostitution Research and Education”. I februari 2011 var jag på en debatt om prostitution mellan Camilla Lindberg och Gudrun Schyman, då ett par tonårstjejer åberopade ”en internationell forskningsrapport” från 2003 som ”visade att 89 procent av alla prostituerade ville sluta med prostitutionen” och att ”62 procent lider av posttraumatiskt stressyndrom (PTSD)”. Inte heller på TV tvekar man att åberopa Melissa Farley. I december 2008 sände TV 4 en ”dokumentär” om manlig prostitution, där man utan angivande av källa rabblade dessa Farleyska siffror och helt frankt påstod att prostitution leder till samma skador som tortyr. Ingen som helst hänsyn tas i dessa sammanhang till den mycket starka vetenskapliga kritik som Melissa Farley och hennes ”forskning” utsatts för. Istället är det uppenbart att man finner hennes tillrättalagda skrifter passande för att driva sina abolitionistiska och ideologiska teser, oavsett om det är det subjektiva syftet i ett TV-program eller trosvisna medelklassungdomar.

För det första kan Melissa Farleys trovärdighet starkt ifrågasättas p g a hennes fundamentalistiska övertygelse. 1985 arresterades hon 13 gånger i olika delstater i USA därför att hon tillsammans med den tillika radikal-feministiska aktivisten Nikki Craft rev sönder exemplar av ”Penthouse” i protest mot pornografi. Om detta skrev hon själv senare: *En del argumenterade mot vårt ”förstörelse av egendom” (d v s, det enda exemplar av ”Penthouse” var och en av oss rev sönder i varje av våra aktioner). Vi svarade att eftersom vi såg pornografi som en ”uppenbar och närvarande fara” för kvinnors liv, så kände vi oss rättfärdigade i att vidta några extrema aktioner för att offentliggöra denna fara*¹. Det är alltså uppenbart att Melissa Farley anser att ”ändamålet helgar medlen”, och att hon enbart utifrån sin egen ståndpunkt anser sig ha rätten att vidta åtgärder som inte sanktioneras i lagen, och dessutom att hon vet bättre än alla andra vad sanningen är. Att därifrån ta steget till att vinkla sin ”forskning” för att få ”rätt” resultat är inte långt, och det är också uppenbarligen vad Melissa Farley har gjort.

En annan mycket besvärande omständighet med Melissa Farley är hennes grovt patroniserande attityd gentemot de sexarbetare som inte är så som hon anser att en sexarbetare ska vara. Grundande sig på Dworkin säger hon att *[t]ill den grad att någon kvinna förmodas att ha valt prostitution frivilligt följer, att njutning i underkastelse och våldtäkt ligger i hennes natur*² och menar indirekt att en kvinna som skulle välja prostitution är onormal och abnorm. Den kritik som Hagekull & Hermansson riktade mot Eva Lundgrens ”forskning”, vid granskningen av henne 2005, kan direkt appliceras på Farley: *...den kritiska och reflekterande forskarrollen har upphävts... Framställningen präglas av en stor iver att hitta bevis för de egna teserna, men saknar nästan helt ambitionen att pröva de egna tesernas hållfasthet*³, samt *[a]rgumentationen saknar menar vi både kritiska reflektioner över de egna slutsatserna och en öppenhet inför alternativa förståelsegrepp... Framställningen präglas av en stor iver att hitta bevis för de egna teserna, men saknar nästan helt ambitionen att pröva de egna tesernas hållfasthet. Detta något enögda förhållningssätt är emellertid inget som [Farley]⁴ är ensam om. Det finns ett ganska stort antal kolleger som befinner sig i samma läger och det är förvisso ett problem*⁵.

Farleys egenhändigt grundade s k forskningsinstitut, ”Prostitution Research and Education”, är organiserat för att bekämpa prostitution, nämligen för att *avskaffa prostitutionsinstitutionen och samtidigt främja alternativ till trafficking och prostitution – inkluderandes emotionell och fysisk sjukvård för kvinnor i prostitution. Roten till problemet med trafficking för prostitution är mäns efterfrågan på prostitution*⁶. Hennes organisation erhöll också finansiering från konto #2074-610001 från avdelningen för att observera och bekämpa människotraficking vid USA:s inrikesdepartement, för att *bättre förstå den förödande, överlevnadsnaturen i prostitution och trafficking i Nevada*⁷. Att det alltså skulle kunna utföras någon objektiv, vetenskaplig forskning mot sådan bakgrund torde vara uteslutet. Att forskningen inte heller är objektiv har visat sig flera gånger.

Redan i sin genomgång av forskningen kring prostitution under 1990-talet kritiserade Ine Vanwesenbeeck Melissa Farley och hennes medförfattare: *...det är tråkigt att författarna envisas med att lyfta fram prostitutio-*

1 Farley 1991 s 341.

2 Farley & Kelly 2000 s 54.

3 Hagekull i Hagekull & Hermansson 2005 s 18.

4 I originaltexten Lundgren.

5 Hermansson i Hagekull & Hermansson 2005 s 19.

6 Brents 2007.

7 Farley 2007 s 5.

nen i sig som en fara för det psykologiska välbefinnandet i deras exempel, inte de specifika offerskapande erfarenheterna och negativa omständigheter som var tydligt dokumenterade i denna studie. Inte heller reflekterar de över specialiteten i deras exempel (åter nästan uteslutande gatuprostituerade)⁸. Angående forskare som bara fixerar på prostitutionen i sig, och bortser från andra faktorer, säger Vanwesenbeeck också: *När forskare har problem med att förstå rationella, för att inte säga positiva skäl för att välja sexarbete och finner det enkla att tänka på prostituerade som offer, så är det förståeligt att sexarbetarna snarare kommer att trissa upp sin offerstatus och de negativa skälen för arbetet*⁹. Kritiken har inte påverkat Melissa Farley, som fortsatt att ignorera andra aspekter än sin egen ideologiska syn på prostitution och sin strävan att med snedvridet underlag försöka ”bevisa” det.

I sin artikel i den danska tidskriften ”Psykolog Nyt” 2008 skriver Kenno Simonsen om den starkt tillrättalagda forskning som Melissa Farley bedriver och inleder med att säga: *Redan år 2000 riktade jag mig mot psykologi och kommunikation Paul Lyngbye kritik mot den vetenskapliga kvaliteten på de nordiska undersökningarna, och fann det ”särskilt viktigt att anlägga en stringent vetenskaplig hållning” på detta provocerande område. Denna kritik har senare följts upp av andra psykologer, bland andra Nancy Bornemann och under-tecknad. Moraliska och ideologiska ståndpunkter tillkommer för att påverka tillrättaläggandet av undersökningarna och överskuggar ofta undersökningsresultaten, när slutsatserna ska skrivas*¹⁰. Särskilt skjuter han utifrån Ronald Weitzers kritik in sig på de undersökningar som Farley & medförfattare utförde 1998 och 2003, och som bl a Kajsa Ekis Ekman åberopat. En rad exempel på Farleys tendentiösa retorik räknas upp: Prostitution kallas *en särskilt dödsbringande form av manligt våld mot kvinnor*, prostitutionshandlingen betraktas per definition som våldtäkt mot kvinnan och det påstås vara en myt att man kan skilja mellan frivillig och tvingande prostitution. *Det sistnämnda antagandet bör väcka förundran hos de flesta psykologer; då närapå bristande kontroll över egna livsvillkor räknas som en primärkälla till stress* påpekar Simonsen¹¹. Farleys undersökningar strävar efter att finna en förutbestämd ”sanning”, inte att utföra objektiv forskning.

Men det är ändå de metodiska svagheter som är värst med dessa Farley-”rapporter”. Informanterna är handplockade, intervjuarnas bakgrund kritiserar, de konkreta frågorna redovisas inte och det saknas kontrollgrupper. Och vad gäller informanterna så togs de helst från institutioner som erbjöd hjälp till dem som redan hade problem. I Zambia togs de från organisationen Tashintas klienter, vilka kom från splittrade familjer, har varit utsatta för våld och sett vänner dräpas innan de inträdde i prostitutionen. Farley gör sedan samma logiska vurpa som så många andra abolitionister, i det att hon bortser från dessa icke prostitutionsrelaterade faktorer eventuella påverkan på förekomsten av PTSD utan hänför istället allt till prostitutionen. Men andra studier kommer inte alls fram till samma resultat som Melissa Farley. Cwikel & medförfattare kommer i sin studie fram till att 17 procent visar symptom på PTSD¹² – d v s långt från de 62 procent som Farley & medförfattare hävdar – och de hade ändå använt Farleys eget frågeformulär. Den nyzeeländske legaliseringsförespråkaren Calum Bennachie påpekar också att *[v]erkliga diagnoser av PTSD involverar långa test, och åtskilliga involverade ansikte mot ansikte intervjuer med patienterna. Jag har förstått att 68 % frekvensen erhöles genom att studiedeltagarna fullgjorde ett 20 minuters, eller så, egenkompletterat frågeformulär. Jag har också förstått att andra studier som använt detta instrument har visat att PTSD frekvensen bland sexarbetare är ungefär detsamma som i samhället i stort (Chudakov & medförfattare). Detta indikerar att verktyget är internt ogiltigt. Annars skulle de ge liknande resultat, oavsett vem som använde det för att diagnostisera sexarbetare med PTSD. Att hävda att man kan diagnostisera PTSD utan att använda korrekt diagnostik skulle, enligt mitt sätt att se det, vara att vilseleda människor*¹³.

Intrycket av ett underlag i stor obalans, med särskilt utsatta prostituerade, förstärks av andra informantgrupper. I Tyskland togs de alla från ett vårdhem för missbrukare och i Turkiet togs de alla från ett sjukhus dit de kom då polisen gripit dem. I Sydafrika, där man också talade med kvinnor på bordeller, fick man markanta skillnader i våldsutsattheten mellan gatuarbetare och bordellarbetare, men ändå samma resultat i förekomsten av PTSD. Det borde ju betyda att våld och våldtäkter inte har någon betydelse för förekomsten av PTSD, vilket kanske inte merparten av världens psykologer skulle skriva under på. Resultatet ger ju också starkt stöd för Bennachie's ifrågasättande av metoden.

I ett svar på Weitzers kritik, vilken Simonsen utgår från, hävdar Farley att hon kan styrka att även inomhus-

8 Vanwesenbeeck 2001 s 267.

9 Vanwesenbeeck 2001 s

10 Simonsen 2008 s 22.

11 Simonsen 2008 s 24.

12 Cwikel & medförfattare 2003 s 812, Chudakov & medförfattare 2002.

13 This house believes that prostitution should be legal 2010 7/9.

prostitution är lika skadlig som utomhusdito¹⁴, men det intressanta är, som Weitzer påpekar i sin replik, att hon för att ”påvisa” det tar till annan forskning som i första hand sysslar med gatuprostituerade¹⁵. Denna sk forskning kritiseras av Nanette Davis med bl a följande ord: *CPA har generaliserat sina påståenden till att täcka all form av prostitution. Som bäst tjänar radikalfeministisk support som en reklameringsprocess för att stärka en del avväpnade prostituerade. Som sämst förstärker det stereotyperna om de prostituerade som opassande och degraderade personer... Historiskt sett har prostituerade varit föremål för moralistiska korståg som har gjort fattiga kvinnliga prostituerade till syndabockar. Kopplingarna mellan dessa tidigare händelser och nutida könspolitik försvinner ofta på vägen¹⁶. Farley gör också påståenden om att det ”psykologiska” våldet skulle vara lika illa i inomhusprostitutionen som i gatuprostitutionen, men kan inte styrka det med annan forskning än sin egen. Och – som Weitzer påpekar¹⁷ – det motsägs av annan forskning, som han även citerar. Intressant nog visar också Farley i sitt svar upp vilken attityd hon intar gentemot de prostituerade som inte motsvarar hennes förväntningar: *Precis som alla andra så minimerade de vi intervjuade prostitutionsskadorna och de trodde ibland på industrins påståenden att legalisering eller avkriminalisering på något sätt skulle göra dem säkrare. Tråkigt nog finns det inga bevis för denna tro¹⁸. Det, om något, visar tydligt på Farleys människoföraktande attityd och hur hon själv anser sig sitta på den ”enda” sanningen – oavsett vad annan forskning säger – vilket är djupt oroande att någon gör som påstår sig utföra ”vetenskaplig” forskning. Eller, som Weitzer uttrycker det: *Om de arbetande kvinnorna är för legalisering så har de inte [enligt Farley] kommit fram till den ståndpunkten av sig själva, utan måste ha duperats av anhängare¹⁹. Så hävdar Farley att ingen kan närma sig prostitution objektivt och beskyller Weitzer för ”ideologi”, vilket är typiskt för ideologiskt ansatta människor som inbillar sig att alla fungerar likadant som de själva gör. Men vad hon inte har förstått är, att även om absolut objektivitet kanske är en utopi, så måste strävandet vara att vara så objektivt som möjligt. Man kan inte gå in i ett forskningsprojekt utifrån en förutfattad mening, i avsikt att stärka sin förutfattade mening. Finner man, som Farley gjort, att de man undersöker inte svarar upp till ens teser så måste man acceptera det – inte bortförklara det med svepande påståenden som hon gör. Där finner man också en tydlig skillnad mellan objektivt strävande forskare och ideologiskt styrda. De förstnämnda har aldrig hävdat att det inte finns problem med vissa former av prostitution, medan de senare påstår att det aldrig kan vara problemfritt för några prostituerade alls. Hur lite värde Farley själv sätter på de vetenskapliga metoderna och objektiviteten avslöjar hon när hon meddelar att *bara kvalificerade individer* tillåts att se de frågor som hon använt i sina ”undersökningar”, och att de måste be henne direkt om det²⁰.***

Angående Farleys metoder i Sydafrika avslöjades besvärande fakta om henne i debatten om prostitution i *The Economist* hösten 2010²¹. Ett mail från en Sydafrikansk socialarbetare, och koordinator för SWEAT var komprometterande och publiceras här i översättning:

Melissa Farley falskpresenterade enligt min åsikt sina studieintentioner för mig under mina tidiga år av aktivism kring sexarbetares rättigheter. Enligt vad jag vet fanns det inget godkännande av någon byrå, råd eller etisk kommitté för hennes studie kring sexarbetare i Sydafrika vid den tiden. Att inte jämföra nivåer av våld och/eller Posttraumatiskt stressyndrom hos sexarbetare med andra grupper av marginaliserade, kriminaliserade eller högt stigmatiserade människor visar att intentionerna för studien behöver värderas mot vad som betraktas som en vettig standard på forskning av universitetet eller forskningsmängd som ledde hennes forskning vid den tiden. Jag tror inte Melissas studie visar oss någonting av värde annat än vad vi alla är överens om – sexarbetare är föremål för våld och har ingen tillflykt till någon laglig hjälp tack vare kriminalitet.

Hon verkade älskvärd och stöttande till mina strävanden och arbete och föreföll vara en vänlig person. Hon sa mig att hon var en aktivist för sexarbetare och gav mig intrycket att hon var en välkänd och respekterad främjare och akademiker på denna arena... Resultaten av forskningen skulle användas för att främja allmän förståelse och sympati för sexarbete.

*Jag är ledsen över att Melissa fortsätter att använda sina data för att attackera oss. **Jag har aldrig känt mig traumatiserad av sexarbete – emellertid är jag traumatiserad av de övergrepp, lögn och bedrägeri av akademiker som invaderar sexarbetarnas värld genom falskpresentation av dem själva och sedan använder***

14 Farley 2005.

15 Weitzer 2005b s 971.

16 Citat i Weitzer 2005b s 971.

17 Weitzer 2005b s 973.

18 Farley 2005 s 954.

19 Weitzer 2005b s 975.

20 Farley 2008 s 48, citerat i Weitzer 2010 s 20.

21 This house believes that prostitution should be legal 2010 11/9.

dessa data för att uppnå sina egna akademiska mål på bekostnad av de marginaliserade (min emfasering).

Jag har inga argument mot att sexarbetare ställs inför våld och många kan lida av mental sjukdom och andra omständigheter, i stort på samma sätt som andra subkulturer och -populationer och folkgemenskaper gör. Vad jag har argument mot i detta fall är förräderiet mot ett personligt mellanhavande mellan två personer – mig och Melissa för att uppnå vad som enligt min mening är skändliga slut genom att uppnå förtroende hos människor som litade på mig för att delta i hennes studie.

Shane A Petzer

I fallet Nya Zeeland skildrar ovannämnde Calum Bennachie hur Melissa Farley agerat²², vilket är i överensstämmelse med agerandet i Sydafrika:

Dr Farley [hävdar]: "Sedan avkriminaliseringen har gatuprostitutionen svävat ut ur kontroll, särskilt i Nya Zeelands största stad, Auckland. En 200-400 procentig ökning av gatuprostitutionen har rapporterats". Dr Farley har uppenbarligen läst the Prostitution Law Review Committee Report (PLRC 2008) eftersom hon ofta kritiserar den i sin kritik 2008. Som svar på hennes hävdade 400 procentiga ökning deklarerar PLRC: "I kommitténs första rapport uppskattades antalet gatuprostituerade sexarbetare i Auckland till att vara 360 (PLRC 2005). En ökning på 400 procent skulle betyda att det nu fanns 1440 sexarbetare på Aucklands gator. Kommittén inser att den forskning som utförts av CSOM följaktligen tillbakavisar en ökning av denna omfattning, med 2007 års siffror uppskattande antalet gatubaserade sexarbetare i Auckland till 230" (PLRC 2008). Åter igen så är det uppenbart från detta att Dr Farley avsiktligt söker att vilseleda människor.

Farley gjorde en del forskning i Nya Zeeland före att Prostitution Reform Act infördes. Hon kontaktade inte Nya Zeelands Psykologiska sällskap för etiskt medgivande (personlig kommunikation med NZPsS), något som krävs före att forskning på människor kan göras. Hennes handlingar är därför oetiska.

Dessutom så rapporterades det i Nya Zeelands parlament: "Jag tror att Melissa hävdade att Maorikvinnor inträdde i prostitution så unga som 9 år gamla. En del av min ställning som forskare kring denna studie var att hjälpa till att kollationera data då jag betraktade frågeformulären. Jag såg inte dessa siffror i studien överhuvudtaget. Emellertid fanns där två kvinnor som deklarerade att deras första sexuella erfarenhet var vid 9 års ålder. Fråga 13 på frågeformuläret sade: 'Hur gammal var du när du först hade någon form av sexuell erfarenhet'? Jag hänvisar medlemmarna till sidan 3 av forskningen jag har här; där det sägs: 'En adolescent berättade för oss att om hon kom ur prostitutionen skulle hon vilja vara hemma. Hon hade varit i prostitutionen sedan 9 års ålder. En maoriflicka, gatuprostitution i Nya Zeeland 2003'. Helt tydligt så korsades svaret på fråga 13 såsom den var ett svar på fråga 1. Fråga 1 i frågeformuläret frågar: 'Hur gammal var du när du först började i prostitution'? ... Jag är medveten om att Melissa gav en TV-intervju med the Breakfast show, och citerade statistik som sade att 86 procent [inträdde i prostitution vid 17 års eller yngre ålder] i Nya Zeeland. Från vad jag kan finna refererade hon till den andra paragrafen på sidan 2 av Dr Farleys preliminära rapport: 'Vi fann signifikativa rasmässiga/etniska skillnader för inträdesåldern i prostitution: 68 procent av maorisvaranden inträdde i prostitution vid 17 års ålder eller yngre'. Jag påpekar detta eftersom televisionen är nationsvid och ses av många människor, och ett felaktigt intryck kan ha givits – det är skillnad på 86 procent och 68 procent" (Hansard 2003).

Det är därför uppenbart att Dr Farley har avsett att använda oetiskt erhållen, uppenbart förfälskad forskning för att avsiktligt vilseleda människor och [hon] har på ett skadligt sätt tagit material från legitim forskning på ett sådant sätt att det verkar säga tvärtemot vad det säger.

Även då det gäller boken om prostitutionen på bordellerna i Nevada²³ har Melissa Farley blivit starkt kritiserad för ovetenskaplighet. Sociologiprofessorn Barbara Brents vid University of Nevada skriver:

Det finns ingen systematisk förklaring av forskningsmetoder, ett ganska oklart set av forskningsfrågor, och det är svårt att generalisera från data presenterade för resultat. Till exempel erbjuder inte rapporten några empiriska bevis för att stödja existensen av trafficking i Nevada utanför de som tillhandahålles i tidningsartiklar. Istället definierar hon trafficking brett som vilken förflyttning som helst av prostituerade över gränser och börjar med antagandet att prostituerade inte gör medgivanden. Med den definitionen så är all prostitution trafficking.

Hon genomförde 45 intervjuer med kvinnor på lagliga bordeller, men för det mesta så åsidosätter hon deras kommentarer sägandes, "Jag visste att de skulle minimera hur illa det var" (s 22) och "det mesta av våra data tillhandahåller ett konservativt perspektiv kring prostitution" (s 23). Hon förklarar att hennes data inte helt

²² This house believes that prostitution should be legal 2010 8/9.

²³ Farley 2007.

stöttade hennes slutsatser av flera skäl: föreståndare lyssnade genom påhitt på intervjuer, kvinnor är sannolika att "ignorera dåliga saker eller de låtsas att obehagligheterna ska försvinna, eller de kallar prostitutionens förnedrande övergrepp vid ett annat namn, som låter bättre" (s 22). De flesta forskare skulle vända sig till andra forskningsmetoder om de uppenbarar att deras intervjuer var så färgade. Målet med vetenskaplig forskning är att försäkra sig om att det inte finns något bevis där ute som kan strida mot ens hypotes. Istället, i kapitlet om Nevadas bordeller, så rapporterar hon resultat från intervjuer i tabeller utan att systematiskt ange vad undersökningsfrågorna var, eller hur undersökningar administrerades. Och istället kör hon regressioner med ett antal av 45. Det finns inget klargörande rörande urvalstekniken. Och för de flesta kapitlen kring bordeller använder hon selektivt citeringar som stödjer hennes övertygelse att prostitution är förnedrande medan hon ignorerar de som inte stödjer den.

Hon förlitar sig också tungt på andrahandskällor för att stötta sina argument. Vid en noggrann läsning av många av hennes noter i kapitlet om lagliga bordeller upptäckte jag, att hon tar citat ut ur deras kontext, utan att klargöra den övervägande slutsatsen hos källorna. Till exempel, av de sju av tio eller så källor som jag lyckades finna där hon tog citeringar, så kom fem fram till rekommendationer mot ett abolitionistanslag mot prostitution och med kvalificerat stöd för legalisering. De två som inte gjorde så inkluderade en bok skriven av en journalist i mitten av 80-talet och en dokumentär. Hon lutar sig också ett flertal gånger på en opublicerad uppsats skriven av en student vid UNLV:s lagskola. Jag har ännu inte sett den uppsatsen.

Sociologiprofessorn Ronald Weitzer vid Washington University är även han starkt kritisk till Farleys metoder i samma bok: Svaranden som inte erkände att det var illa att arbeta på bordell betraktades som i förnekelse, och Farley försökte bryta igenom denna barriär. En metod som ju kan få svarande att till slut svara "rätt" bara för att slippa från den jobbiga personen som vägrar lyssna på vad man säger. "Vi bad kvinnorna att kort sagt avlägsna en mask som var nödvändig för deras psykologiska överlevnad" (p 22). Farley har också försäkrat att de flesta kvinnorna som arbetade på de lagliga bordellerna hade hallickar, trots det faktum att kvinnorna var "motsträviga att medge att deras pojkvänner och makar kopplade dem" (p 31). Farley fann att "en förvånansvärt låg procent – 33 % - av våra intervjuade på de lagliga bordellerna rapporterade sexuella övergrepp i barndomen" (p 33), en procent som "är lägre än den sannolika verkliga förekomsten av sexuella övergrepp beroende på symptom av förlamande, undvikande och särskiljande bland dessa kvinnor" (p 31), eller obekvämlighet med att diskutera sådana erfarenheter²⁴... Farley (2007) citerade resultat av Brent & Hausbeck (2005) att kvinnor som arbetar på Nevadas lagliga bordeller känner sig säkra på arbetet, men hon sår tvivel kring dessa resultat genom att argumentera att "säkerhet är relativ, mot bakgrund av att all prostitution är associerad med en hög sannolikhet för våld" (Farley s 20). Detta drag är återigen en spegling av en tendens genom förbudslitteraturen, att räkna bort bevis som går emot dess lärosats²⁵. Weitzer påpekar också hur Farley direkt förvränger andras forskningsunderlag: För att försöka skapa fallet att inomhusprostitution gör kvinnor till offer i lika hög grad som gatuprostitution rapporterade Farley (2006) att en brittisk studie av Church & medförfattare (2001) fann att arbetare på inomhusställen (privata lokaler, bastur) rapporterade mer försök till våldtäkt än gatuarbetare. Faktum är att Churchstudien rapporterade det motsatta: att 28 % av gatuarbetarna sa att de någon gång upplevt ett försök till våldtäkt, jämfört med 17 % av inomhusarbetarna. Dessutom missade Farley att nämna att gatuarbetare hade 11 gånger större sannolikhet för att verkligen ha blivit våldtagna: Enligt Church & medförfattare hade 22 % av gatuunderlaget, jämfört med bara 2 % av inomhusunderlaget, någon gång blivit våldtagna på arbetet. Dessa exempel är ett tydligt exempel på både förvrängning och ignorering av resultat som motsäger ens argument²⁶.

Slutligen framförde 17 akademiker och andra forskare en stark kritik mot Melissa Farleys & medförfattares sk "rapport" om sexköpare i Skottland 2008²⁷. Kritiken understryker bilden av en mycket oetiskt arbetande "forskare", som enbart är ute efter att få fram resultat som stödjer hennes egen abolitionistiska och radikal feministiska ideologi. Bl a skriver kritikerna:

Skälet till att denna rapport inte skulle accepteras om den var föremål för ordinär akademisk översynsprocess är inte därför att den är förvanskad "per se" utan att den speciella form av förvanskning är en som (I) översätter de sociala, ekonomiska, politiska och ideologiska realiteterna i kommersiell sex och komplexiteten i de involverade relationerna till mer eller mindre "enkla" frågor om våld eller brist därpå, (II) överför vad som kunde vara ekonomiska frågor och verkligheter till kön, d v s allting är ett resultat av kön, och (III) blandar ihop fundamentalt skilda sociala fenomen (våldtäkt, pedofili och andra former av sexuellt våld) på ett sätt som

24 Weitzer 2010 s 21.

25 Weitzer 2010 s 22.

26 Weitzer 2010 s 22.

27 Sanders & medförfattare 2008.

stänger av förståelse snarare än öppnar upp den.

Sedan fortsätter man med att konstatera: *Forskningen våldför sig på fundamentala principer om mänsklig forskningsetik i det att det inte finns några bevis på någon fördel för den studerade populationen. Snarare förefaller syftet med forskningen ha varit att baktala manspopulationen som valde att bli intervjuade. Det förefaller högst osannolikt att deltagarna någonsin informerades om den sanna naturen hos forskningen, vilket mycket väl kunde ha påverkat deras gensvar. Detta slag av forskning är farligt. Männerna som intervjuades kommer att läsa deras kommentarer sammanställda med fientliga kommentarer från undersökarna. Det är sannolikt att detta kan resultera i signifikant psykologisk skada. Inga bevis har bifogats för att de intervjuade medgav att deras kommentarer skulle reproduceras på detta sätt, och det är möjligt att de kan identifieras och drabbas av stigmatisering. Forskningen förefaller att ha varit avgjord på förhand, och undersökarna gör inget försök att dölja deras förakt för föremålen [för intervjuerna]. Denna fientliga miljö är inte befrämjande för objektiv och reproducerbar forskning. Intervjuarna togs från en grupp med starka förutfattade meningar mot män som köper sexuella tjänster. Det är svårt att föreställa sig att någon forskningskommitté skulle tillstyrka en situation där två grupper, som här, placeras tillsammans i vad som synbarligen utgör en gladiatorsituation.*

Rapporten grundar sig på den speciella radikala ståndpunkt som hävdar att prostitution är våld mot alla kvinnor och att frivilligt ömsesidigt engagemang i sexindustrin inte är möjligt. Denna ståndpunkt, särskilt uttryckt i inledningen, betyder att forskningen är formad av detta perspektiv, vilket inte ger möjlighet för andra åsikter att uttryckas eller för alternativa verkligheter andra än denna extrema version av prostitutionen att ha något värde. Problemen med utspridningen och förvrängningarna av resultaten, även om inte enbart, kommer från dessa fel i forskningen:

Härefter följer tolv punkter som understryker vilken förvrängd forskningsrapport Melissa Farley & co har utfört. Där sägs bl a:

2. *Det antas att alla de 110 intervjuade som köper sex begår verkligt sexuellt våld mot kvinnor. Detta är oansvarligt och antyder åter att informerat medgivande inte erhållits från deltagarna.*
3. *Det är en begränsad översyn över annan forskningsmetodologi kring män som köper sex och särskilt den forskning där bevis som strider mot undersökarnas kända åsikt presenteras.*
4. *Våldtäktsmyter – antagandet att sådana negativa attityder intas av majoriteten av de manliga kunderna är en feltolkning och en förvrängning av rapportens egna resultat. Det påstås på sidan fjorton att mindre än en fjärdedel av de intervjuade (22 %) gjorde kopplingar mellan sexarbetare och sexuellt våld. Det betyder att **majoriteten** av de intervjuade männen inte gjorde dessa kopplingar och inte intog förvrängda åsikter om sexarbetare "förtjänandes" sexuellt våld.*
8. *Forskarna inte bara stödjer kriminaliserandet av män som köper sex, men de föreslår att sådana män ska kategoriseras som sexförbrytare, inkluderande att placera dem i sexförbrytarregistret. I rapporten kategoriseras män som köper sex med "våldtäktsmän, pedofiler och andra socialt icke önskvärda" (p 27). Denna extrema åsikt bortser från följande viktiga realiteter:*
 - a. *Majoriteten av kommersiella sexuella mellanhavanden är utan våld eller rån.*
 - b. *Majoriteten av kommersiella sexuella mellanhavanden är ömsesidiga mellan vuxna.*
 - c. *Det finns riktiga bevis (så som Bernstein 2001, 2007) som indikerar att kunder är "normala" och allt mer söker "bekräftelse", intimitet och ömsesidighet snarare än att uppfylla någon mytologi om våldsam, icke ömsesidig sex.*
 - d. *Vissa grupper av män, så som de som lever med handikapp, skulle marginaliseras som våldtäktsmän om man skulle följa den förvrängda logiken i denna rapport.*
 - e. *Att förespråka att män ska sändas i fängelse missförstår stort användandet av rättssystemet och frågorna runt överbefolkning.*
 - f. *Straff för köpande av sex får svåra människorättskonsekvenser.*
 - g. *Kriminalisering av män som köper sex i någon form har en signifikant skadlig effekt på sexarbetare och ökar därför, som policy, våld mot kvinnor.*

Weitzer får återigen uttrycka de ord som på ett talande sätt sammanfattar den "forskning" som Melissa Farley ligger bakom, och som – chockerande nog – ständigt och jämt framförs som "vetenskaplig" källa av radikal-feminister, politiskt korrekta journalister, politiker och andra fundamentalistiska prostitutionsmotståndare: ... *de som arbetar inom förbudsparadigmet begränsar ofta sina citeringar [och källor] till likasinnade författare och ignorerar studier som kommer fram till slutsatser som inte stämmer med deras egna – vilka är många,*

vilket speglas i åtskillig jämförbar litteratur (Shaver 2005; Vanweesenbeeck 2001; Weitzer 2009b). I en del skrifter missar förbudsteoretikerna att hänvisa till någon akademisk forskning som helst. Detta mönster återfinns till exempel i Sullivan & Jeffreys (2002) försök att bygga ett fall mot laglig prostitution, Raymonds (2004) rapport kring kunder och Farleys (2006) artikel som hävdar att våld i prostitutionen är "normativ" (p 104f)²⁸.

Som redan nämnts så har också Farley underkänts i Ontarios högsta domstol: *Jag fann Dr Melissa Farleys bevis problematiska... [H]ennes aktivism förefaller ha genomsyrat hennes åsikter... Dr Farleys val av språk är tidvis inflammerat och avviker från hennes slutsatser. Till exempel, kommentarer som "prostitution är för samhället vad incest är för familjen" och "precis som pedofiler rättfärdigar sexuella övergrepp på barn... utvecklar män som nyttjar prostituerade genomarbetade kognitiva scheman för att rättfärdiga köp och utnyttjande av kvinnor" gör hennes åsikter mindre övertygande*²⁹. Men inte bara hon, även abolitionisterna Janice Raymond och Richard Poulin konstaterades vara ovederhäftiga³⁰. Det kan också ses som en indikator på svensk politisk och journalistisk "objektivitet" och "kunskap" att den bristfälliga forskning, som Farley står för, är grundpelare för policy och medierapportering!

28 Weitzer 2010 s 22.

29 Weitzer 2012 s 1367.

30 Weitzer 2012 s 1367f.